

02.12.2016 г. / 19:11:19

Вяра

03.12 по еретическия, †20 ноември по православния календар - Предпразненство на Въведение Богородично. Св. мъченик Дасий Доростолски. Св. Прокъл, архиепископ Цариградски. Св. мъченици Евстатий, Теспесий и Анатолий

Актуалното днес житие на на свети Дасий Доростолски

Мъченичество на свети Дасий Доростолски. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология

Житието на един от първите мъченици за християнската вяра сред нашите сънародници, много ясно показва мерзостите на езическите новогодишни празници. Тези празници се празнуват и днес от

повечето хора, без те дори да осъзнават каква сатанинска традиция почитат и към каква зла енергия отварят своите души!

Изобщо не е случайно, че много хора след тези дни изпадат в силна депресия и самоубийствата рязко се увеличават.

По-надолу ще ви разкрием древната демонична същност на новогодишните "празници".

Свети Дасий Доростолски бил по произход от родовете на нашите предци тракийци и служел като обикновен войник в римския XI Клавдиев легион.

През месец декември езичниците организирали пищни тържества в чест на "божествата" Сатурн и Кронос, наречени Сатурналии или Кронии.

Цялата търговия по време на празниците замирала, училищата и съдилищата не работели. (НЕЩО МНОГО ПОЗНАТО И В НАШИ ДНИ - б.ред.). Хората си подарявали свещи, чиято светлина имала "магическото излъчване" да "подпомага" намаляващото зимно слънце. **(Днес то се "подпомага" от милиардите светещи елхи, украси по прозорци и къщи и т. н. - б.ред.)**

Тридесет дни преди празника бил избран и карнавален "цар на кронииите" - красив юноша от войската, когото обличали в царски одежди и който имал пълната свобода да извършва каквото си поиска в продължение на няколко седмици, включително и да люби, която си пожелае от жените в града, където бил избран. След края на този срок царят на кронииите бил развенчаван **и принасян в жертва на Кронос**. Днес имаме сравнително вярна и пълна представа за **БЕСОВСТВОТА** през кронииите благодарение на житието на

свети Дасий.

В памет на свети мъченик Дасий († 303 г.)

При царуването на Диоклетиан и Максимиан в езическия град Доростол имало обичай 30 дни преди празника в чест на езическия бог Кронос да се избира един красив юноша измежду воините, който да му бъде принесен в жертва. Трийсет дни преди настъпването на празника на жертвоприношението обличали избрания юноша в царски одежди и в продължение на тези 30 дни той можел да изпълни всяко свое желание. След това заколвали юношата в жертва на Кронос. И ето, веднъж този печален жребий се паднал на мъжествения и най-прекрасен измежду другите воини Дасий! До този момент той бил таен християнин. А сега, като чул за падналия му се жребий, свети Дасий решил, че е по-добре да се обяви за Христов последовател, отколкото да отдаде живота си за умилюствяването на гнусния бог на езичниците.

- Щом трябва да умра - рекъл той на другарите си, - по-добре да умра като християнин, за Христа.

Затова свети Дасий презрял земните блага и утехи, от които можел да се ползва в течение на трийсетте дни според езическия обичай. Той отхвърлил всички милостиви обещания на езичниците, като помнел твърдо словата на апостола: “всичко считам за смет, за да придобия Христа”. Вместо да се отдаде на веселие и пиршества, светецът започнал да изобличава нечестието на езичниците и безумното им служение на истукана, и дръзновено проповядвал Христовото учение. Вдъхновяван от благодатта на Светия Дух, изповедникът Христов ревностно убеждавал всички да повярват в Единия Истинен Бог и Единородния Божий Син Иисус Христос. Когато слухът за това достигнал до езическите владетели Диоклетиан и Максимиан, по тяхната заповед свети

Дасий бил предаден на съда на областния началник на Мизия Васа. На съда светецът отново изобличил неразумието на идолопоклонниците и изповядал Христа. За това изповядване на християнската вяра той бил предаден на жестоки мъчения и после бил посечен с меч."

(През 1582 г. отдавна изпадналата в заблуди и отклонения от вярата папска ерес, приема календар, който е наречен "григориански". **Основната цел на ръководителите на превърналата се в жидовстваща секта западна католическа църква е да смесят празнуването на Рождество Христово с най - големия езически празник свързан с култа към слънцето и започващото увеличаване на деня след зимното слънцестоене. Това се постига чрез "изпускането" на 11 дена от календара. В тази година 11 декември (когато е слънцестоенето по юлианския църковен календар), става 22 декември (по грегорианския еретически календар) и започва подготовка за три дена празник, който под маската на едно от най - големите християнски събития, фактически връща хората към езическите чествания и култове внушени им от сатана.**

Лошото е, че приемането на т. нар. "поправен юлиански" календар представлява въвеждане в нашата официална православна църква на еретическия грегориански календар, тъй като практически разликата между двата ще се появи едва през 2800г., но отново ще бъде заличена сто години след това.

За подробности вижте [ТУК](#).

За единствената алтернатива на този антихристски театър вижте [ТУК](#).

Дуросторум е дал най-много достигнали с имената си до нас светци-мъченици през първите четири века, когато се е утвърждавало християнството в земите, заключени между Дунав и Стара Планина. За съжаление с малки изключения тяхната памет е потънала в забрава и за живота и мъченическата им смърт се знае малко или нищо. Дори имената на тези 14 верни следовници на Христос, просияли по нашите, български земи, в болшинството си са известни само на тесен кръг специалисти. Колко от нас са чували за св. Дасий Доростолски, св. Емилиан Доростолски, св. Квинтилиан Доростолски, св. Дадас Доростолски, св. Пасикрат Доростолски, св. Виталиан Доростолски, св. Валентиниан Доростолски, св. Юлий Доростолски, св. Никандър Доростолски, св. Марциан Доростолски, св. Максим Доростолски, св. Исихий Доростолски, св. Калиник Доростолски, св. Кирил Доростолски? - б.р.)

Житие на свети Прокъл, патриарх Константинополски († 446-447 гг.)

Свети Прокъл бил ученик на свети Иоан Златоуст и се сподобил да види как свети апостол Павел в дивно явление беседвал със свети Иоан.

Един константинополски велможа бил наклеветен от свои

завистници пред император Аркадий, бил изгонен от двореца и бил лишен от високия си сан. Като желяел да се обърне за помощ към свети Иоан, той задочно го помолил да му позволи да дойде при него през нощта, тъй като се боял да дойде през деня, за да не би да го види някой от враговете му и да го наклевети още повече пред царя. Тогава свети Иоан повикал служещия при него Прокъл, мъж благочестив и сияещ с всякакви добродетели, и му наредил през нощта да му напомни за велможата и да го доведе при него; в това се и състояла службата на свети Прокъл - да докладва на патриарха за идващите и да ги въвежда при него. Когато настъпила нощта, велможата дошъл при патриарха, за да побеседва с него и да му разкаже подробно за своето нещастие. И ето, Прокъл станал от постелята, приближил се до вратата на спалнята на патриарха и през полуотворената врата видял, че свети Иоан седи и пише, а свети апостол Павел е застанал до него, и като се навел към дясното му ухо, му говори.. На външен вид апостолът приличал на свети Пророк Елисей, с глава, лишена в предната си част от коса, и с голяма широка брада. За какво беседвали, било невъзможно да се чуе. Като се отдалечил свети Прокъл казал на дошлия:

- Не се огорчавай, потърпи малко. Някой друг е влязъл преди теб при патриарха и затова, докато той не си тръгне, не мога да те въведа там.

А в действителност свети Прокъл бил обзет от страх, като не се досещал кой е дошъл при патриарха; освен него никой друг не можел да влезе при патриарха, а че това е явление на апостол Павел, той не знаел.

Дълго седял велможата и накрая отново започнал да моли Прокъл да доложи за него на патриарха.

- Сам виждаш - отговорил свети Прокъл - колко време чакам да излезе беседващият с патриарха. Все пак ще отида и ще

погледна през процепа на вратата да не би да са престанали да беседват.

Прокъл отишъл и видял, че беседата все още продължава. Той се върнал и седнал. После отишъл за трети път до вратата и видял същото.

- Отче, не трябваше да пускаш никого преди мен - казал тогава сановникът, - нали знаеше, че се намирам в голяма беда и от ден на ден очаквам смъртта си.

- Повярвай ми, брате - отговорил му Прокъл, - че не аз го въведох, и дори не знам, кой е той, и че тук няма друг вход, през който някой би могъл да влезе освен този. Въпреки това, почакай още малко.

Но в това време се чули ударите за утрения и Прокъл казал на посетителя:

- Сега си върви с мир. От този момент патриархът вече не беседва с никого и не мисли за нищо странично във времето, определено за нощна молитва, но остава самичък до разсъмване, като с целия си ум се вглъбява в молитва и беседва единствено с Бога. Ела през следващата нощ и каквото и да стане, ще те въведа преди всички.

Велможата станал и натъжен, със сълзи в очите, тръгнал към дома си.

На следващата нощ той отново дошъл в патриаршеския дом. Прокъл, както и преди, отишъл да докладва за него и отново видял апостола да говори нещо на ухото на свети Йоан, затова се върнал, като не посмял да прекъсне беседата им, и когато ударили за утрения, велможата отново си тръгнал със скръб към къщи, без да е получил нищо.

От своя страна свети Прокъл много се учудил и недоумявал

кой точно идва при патриарха и кога влиза при него. И ето, той се зарекъл пред себе си да не яде и да не пие, нито да спи и да не се отделя от вратата на патриарха дотогава, докато не му се удаде да въведе нещастния велможа при Йоан и да разузнае кой е този, който влиза при патриарха по неznайно какъв начин. През нощта велможата дошъл, както обикновено. Прокъл, уверен, че при патриарха няма никой, му рекъл:

- Господарю мой и братко, заради теб изобщо не съм се отделял от това място и сега ще отида и ще доложa на патриарха за теб.

И веднага тръгнал, но като пристъпил към вратата, и този път видял апостола, който говорел на патриарха. Тогава се върнал и рекъл на посетителя:

- Братко мой, върви си у дома и се моли на Бога да ти помогне, понеже, както виждам, този, който беседва с патриарха, е изпратен при него от Бога и влиза невидимо. А през тези врати не е влизал никой друг освен патриарха.

Велможата си тръгнал със сълзи и напълно обезверен, че би могъл да получи помощ. Но когато настъпило утрото, свети Йоан сам си спомнил за него и като повикал Прокъл, попитал:

- Не дойде ли онзи човек, когото ти заповядах да доведеш при мен?

- Да, отче - отговорил той, - той идваше тук три поредни нощи, но ти беседваше насаме с някой друг и затова не посмях да вляза при теб и да доложa за него.

- С кого съм беседвал?! - възразил Йоан. - Тази нощ при мен нямаше никой.

Тогава свети Прокъл описал и външния вид на видения от него посетител на патриарха и му казал как неизвестният

говорел с него, шепнейки му в ухото. После Прокъл случайно погледнал към иконата на свети апостол Павел, която висела на стената в килията на патриарха, и изведнъж възкликнал:

- Отче, това е същият човек, когото видях да говори с теб!
Ето истинския му вид!

По този начин и двамата узнали, че при свети Иоан се е явил самият апостол Павел, и двамата въздали благодарност на Бога: единият - за това, че в писанията си бил тайно вдъхновяван от апостола, а другият, че се сподобил да види самия апостол Павел, небесния жител.

След това свети Иоан оказал нужната помощ на изпадналия в беда велможа, а свети Прокъл, ръководен от своя свят учител и духовен отец, преуспявал в добродетелта и се усъвършенствал в богоугодния живот.

След изгнанието и кончината на свети Иоан Златоуст, Прокъл бил поставен за епископ на град Кизик от Константинополския патриарх Сисиний. Но като се възкачил на катедрата си, той не бил приет от тамошните клирици, които били изпаднали в ерес, и затова се завърнал в Константинопол и живял там цяла година. След смъртта на свети патриарх Максимиан, още преди погребението му, свети Прокъл бил избран за Константинополски патриарх и на свети и Велики четвъртък бил възведен в този висок сан.

Като встъпил на патриаршеския престол, свети Прокъл доблестно пасал стадото Христово до края на живота си. Той убедил император Теодосий, син на император Аркадий, да пренесе мощите на свети Иоан Златоуст от Комана в Цариград.

По време на патриаршеското служение на свети Прокъл във Византийската империя станало голямо земетресение, което

продължило шест месеца, при което били разрушени множество величествени здания - църкви, дворци и други, както и каменните градски стени. Много селища и неголеми градове били като че погълнати от земята, някои острови напълно изчезнали, някои извори и реки внезапно пресъхнали, а в безводни места се появили потоци. Това страшно земетресение разтърсило цялата империя, но особено силно било то във Витиния, Хелеспонт и Фригия. Когато в Константинопол се рушили най-добрите и здрави здания, император Теодосий и царица Пулхерия с патриарха и с всички жители излезли от града и извършили литийно шествие, като усърдно умолявали Господа да прояви милосърдие. И станало велико чудо. В това време, докато изплашеният народ огласял въздуха с молитвени възклицания: "Господи помилуй!" - внезапно едно момченце било грабнато от невидима сила изсред народната тълпа и пред очите на всички било издигнато на недостижима за взора висота, и след час отново било спуснато по същия начин невредимо на земята. То казало на царя, патриарха и на целия народ, че чуло ангели, които пеели на небето следната песен:

СВѢТѢЙ БОЖЕ, СВѢТѢЙ КРѢПКѢЙ,
СВѢТѢЙ БЕЗСМѢРТНЫЙ, ПОМѢЛѢЙ
НАСЪ.

- Светий Боже, Светий Крепки, Светий Безсмъртни!

Веднага целият народ започнал да повтаря тази три-света песен, като добавил от себе си молитвата: "помилуй нас!", и земетресението се прекратило, а момченцето, донесло три-светата песен от небето, в същия миг предало духа си на Бога и било погребано с чест в храма "Света Ирина". Оттогава пеенето на "Трисветое" влязло в богослужебна и частна молитвена употреба в цялата Православна Църква.

Свети Прокъл живял 20 години и пет месеца в сан патриарх и с мир отишъл при Господа.

**Тропарь святителю Проклу, архиепископу
Константинопольскому**

глас 4

Иже Божественным началом премудрости,/ страхом
Господним утверждся,/ оттуда священными восхождени
возшел еси/ во ученичество Златоуста,/ и архиерейского того
престола достоин быв чистоты добротами,/ апостольским
правилом себе вообразив,/ не себе живый, но Христу и стаду
твоему. / Тем в нетленный живот апостольски вселился еси,/ и
иерарше Прокле,/ моли Христа Бога// спастися душам нашим.

**Кондак святителю Проклу, архиепископу
Константинопольскому**

глас 4

Достойно днесь торжествует/ всех градов честнейший
войстинну в честном преставлении твоём,// отче отцев, Прокле
мудре.

**Ин кондак святителю Проклу, архиепископу
Константинопольскому**

глас 8

Всечестного святителя, Царского града престол
украшившаго/ и сокровищем безценным того обогащаго,
пречестными мощми Златоустовыми,/ имже слово живоотно
стяжа, просвещая верно чтущия его,/ песнями похваления того
радостно ублажим, зовуще: // радуйся, архиерею, отче
священный.

Страдание на светите мченици Евстатий,

Теспесий и Анатолий († 312 г.)

Светите мъченици Евстатий, Теспесий и Анатолий били братя по плът и се родили в град Никомидия. Баща им се казвал Филотей, а майка им - Евсевия. Филотей бил родом от Галатия, от град Гангра, напуснал родината си, преселил се в Никомидия и като встъпил там в съпружество с Евсевия, имал от нея трима сина - тримата гореназовани жители на небесния град.

Отначало Филотей и семейството му били езичници. Той дал най-големия си син - Евстатий, да изучава езическата мъдрост, а Теспесий и Анатолий готвел за търговия, тъй като и самият той бил търговец, и то много богат. Но веднъж, като взел със себе си най-малкия си син Анатолий, той се отправил за покупки към Галатия, и като се връщал оттам, срещнал по пътя антиохийския презвитер свети Лукиан, пътьом се научил от него на християнска вяра и заедно със сина си се кръстил в една река, покрай която случайно минали. Като се завърнал у дома, той започнал да издирва Никомидийския епископ Антим, който се укривал (в това време, при царуването на императорите Максимиан и Диоклетиан, имало жестоко гонение срещу християните и мнозина от вярващите се криели от мъчителите) и като го намерил, през една нощ го довел при себе си, след което свети Антим кръстил целия Филотеев дом. Като отслужил след това Божествена Литургия, той причастил новокръстените със Светите Тайни, посветил Филотей за презвитер, а най-големия му син Евстатий - за дякон и си тръгнал, криейки се от гонителите - езичници, а Филотей и домът му тайно служели на истинския Бог и водели благочестив живот. Скоро той и съпругата му отишли при Господа, като оставили тримата благочестиви юноши сираци.

Веднъж един придворен сановник, на име Акилин, изпратил

свой слуга да купи някакви неща. Слугата знаел, че тези трима благочестиви юноши са търговци и имат много и разнообразни стоки и отишъл в магазина им, който се намирал на първия етаж от дома им. Като видял, че магазинът е отворен, той влязъл вътре и след като не намерил никого, тръгнал по стълбището, водещо към третия етаж на къщата, и чул гласа на Евстатий, който четял Давидови псалми. Слугата тихо се изкачил по стълбището, влязъл мълчаливо в горницата и тук видял Евстатий, който държал в ръцете си Псалтир и четял: “Нека се посрамят всички, които служат на истукани, които се хвалят с идоли. Поклонете се пред Него, всички богове”. Освен това той видял на стените кръстове и свети икони. Без да каже нищо, той веднага се върнал при господаря си и му разказал какво видял и чул. Акилин незабавно отишъл при император Максимиан и му доложил това, което му съобщил слугата. Веднага били изпратени воини да задържат Евстатий и братята му. Като пристигнали на мястото заедно със слугата на Акилин, воините заварили магазина затворен: в това време всички обитатели на дома се били събрали и пазели пълно мълчание, причастявайки се с Тайните Христови, по случай неделния ден, посветен на Господа. Воините чукали на вратата, викали, но отговор нямало.

Свети Евстатий, като разбрал духом, че воините са изпратени, за да ги задържат заедно с братята му и да ги отведат на мъчение, рекъл на братята си:

- Братя, бъдете мъжествени и не се бойте, нашият Владика ни зове към венец. През изминалата нощ видях, че ни водеха на неправоен съд при Максимиан, и някакъв мъж, черен на вид, вървеше пред нас с плач и вопли и се биеше по лицето, като повтаряше: “Горко ми, сега ме побеждават”. А пред нас вървеше един светъл юноша, който държеше в ръцете си три венеца и три книги и ми каза: “Евстатий, дяконе Христов! Ето какво ви е приготвил Отецът на милосърдието и Бог на всяка

радост. И тъй, не се бойте от мъчителите, както не се боеше от тях и свети Стефан”. Като каза това, юношата възлезе на небето, а черният с ридания се отдалечи на запад. Като им разказал видението си, Евстатий укрепил братята си в мъжество, като рекъл:

- Възлюбени, нека не се отричаме от Христа, нашия Бог, пред човеците, за да не се отрече и Той от нас пред Своя Отец и пред светите Си ангели.

- Братко наш и господарю, и отче - отвърнали Теспесий и Анатолий, - готови сме да умрем за нашия Създател и нищо не ще ни отклони от любовта ни към Него.

Докато те разговаряли така, воините силно чукали по вратата и викали високо, за да им отворят. Накрая Теспесий и Анатолий дошли до вратите и ги отворили. Като нахлули вътре, воините ги попитали кой още се намира с тях, а след това, по указание на Акилиновия слуга, се качили нагоре по стълбите. Като влезли в молитвената стая, те видели Евстатий, който държал в ръцете си свето Евангелие. Като го разтворил внезапно, той прочел: “И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият”. Началникът на войниците му изкрещял да остави това, което държи в ръцете си (самият той не смее да докосне светото Евангелие, тъй като родителите му били християни). Евстатий притиснал светото Евангелие към гърдите си, целунал го и го поставил на масата, при което един от войниците забелязал:

- Виж ти, колко много християните обичат своите книги, в които се съдържат всичките им магии.

Като хванали Евстатий, войниците го повели надолу. А той, като се огледал и като видял свещените книги, рекъл, обръщайки се към тях като към живи:

- Обещаваме се на вас!

После, като погледнал към множеството скъпи вещи, с които търгували, възкликнал:

- Отричаме се от вас и от всичко земно и тръгваме след Христа!

След това всички излезли вън. Вратите на дома били заключени и запечатани, а тримата свети братя, след като били завързани заедно, били поведени към император Максимиан.

Като ги видял, императорът се усмихнал и казал:

- Кой е заповядвал да се завързват тези юноши? Уверен съм, че те са приятели на нашите богове.

И наредил веднага да ги развържат, и ги попитал:

- Най-напред нека всеки от вас да каже името си и от какъв род сте?

- Най-скъпото и славно име за нас е християнин - отговорил Евстатий като най-голям; - а при раждането аз съм наречен Евстатий, брат ми, който стои от дясната ми страна - Теспесий, а от лявата - Анатолий. Ние сме братя по плът, родили сме се тук от един баща и една майка, а баща ни, родом от Галатия, беше християнски презвитер.

- Кой ръкоположи баща ви за презвитер? - попитал Максимиан.

- Този - отговорил Евстатий, - когото ти неотдавна незаслужено подложи на смъртно наказание - свети Антим, епископът на нашия град. Той и мен ръкоположи за дякон, за да служа на Божиите иереи при извършването от тях на пресветите и пречисти Тайни Христови.

Тогава царят казал:

- Престани да говориш нелепи неща. По-добре се поклони заедно с братята си на нашите богове и ще ви дам почетно и славно положение при моя двор. А ако не се подчиниш, ще ви осъдя на смърт чрез посичане с меч.

Светиите в един глас отвърнали:

- Прави каквото искаш: ние сме християни и се покланяме единствено на Бога, Който е сътворил небето и земята, на Неговия Син, нашия Господ Иисус Христос, и на Светия Животворящ Дух. А на вашите скверни и гнусни идоли никога не ще се поклоним.

Разгневен от този отговор, Максимиан наредил да ги повалят на земята и да ги бият с тояги. След дълги изтезания светиите като че ли с едни уста викнали към Бога:

- Слава на Тебе, Господи, за това, че се сподобихме да приемем мъчения за Твоето свято име.

А свети Евстатий добавил още:

- "Много са ме притеснявали още от младини, ала не са ме надвили. По гърба ми орачи ораха, прокарваха дълбоките си бразди", помогни ни, Боже, Спасителю наш.

Когато светиите били пребити до крайна степен, Максимиан заповядал на биещите да престанат и казал на мъчениците:

- Безбожници! Дълго ли ще понасяте тези мъки? Принесете жертва на боговете и не се погубвайте напразно заради вярата си в някакъв си човек, който е бил бит също така, както и вие сега, и е умрял от насилствена смърт.

- Да не бъде това, да се отречем от Христа Спасителя - отговорили светиите, - за Когото знаем, че Той е истинският

Бог, макар че е пострадал на кръста заради нашето спасение.

Тогава мъчителят наредил да ги отведат в тъмницата, здраво да стегнат краката им в пранги и да не им дават нито да ядат, нито да пият, за да ги умори с окови, глад и жажда. Докато седели в тъмницата, веднъж в полунощ ги осияла светлина, явил им се ангел Господен, освободил ги от оковите, изцерил ги, нахранил ги с небесна храна и рекъл:

- Подвизавайте се с добрия подвиг за Христа, а аз не ще ви напусна и ще бъда с вас във всички ваши страдания, понеже съм изпратен от Христа Господа да ви пазя.

Щом казал това, ангелът станал невидим, а светиите, изпълнени с неизказана радост, благодарили на Бога, при което свети Евстатий рекъл: "Господ отпуска затворници, Господ отваря очите на слепи, Господ изправя прегърбени, Господ обича праведни, Господ пази пришълците".

След известно време Максимиан отново се явил в съда и изпратил воини в тъмницата да доведат за втори път затворниците за разпит. Воините заварили светиите освободени от окови, напълно здрави и спящи спокойно. Те се разкрещели, наругали стражата и започнали да разпитват кой е освободил затворниците от оковите. Стражът клетвено ги уверявал, че никой не ги е освобождавал и че никой даже не е влизал при затворниците и не им е давал да ядат или да пият. Воините отново завързали светиите и ги повели към царя.

Като ги видял здрави и весели, царят се удивил, че не са им подействали нито побоищата, нито оковите, нито гладът, нито жаждата, и им казал:

- Жалки хора! Разсъдете добре, кое е по-изгодно за вас и като се убедите, принесете жертва на боговете, и ще ви отпусна с чест.

Но свети Евстатий отвърнал:

- Не се надявай да измениш твърдото ни решение нито с лъст, нито със заплахи, нито с мъчения: с нищо не сме привързани към този живот, тъй като знаем, че както сме излезли голи от утробата на майка ни, така ще ни се наложи голи и да си тръгнем от този суетен живот.

Царят заповядал незабавно да ги хвърлят на зверовете, за да бъдат изядени от тях, и ги повели към цирка, където зверовете трябвало да ги погълнат, след тях тръгнал целият никомидийски народ, а след него множество тайни християни, и всички желаели да видят кончината на мъчениците. Когато те били поставени в средата на цирка, срещу тях били пуснати два лъва и три мечки и всички зрители се ужасили от рева на тези животни. А свети Евстатий пеел псалми:

- "Спаси ни от устата на лъва - казвал той - и от рогата на еднорогите избави наше смирение. Ще възвестяваме Твоето име на братята си, сред събранието ще Те хвалим".

Теспесий и Анатолий се уплашили от рева на зверовете и свети Евстатий, като видял страха им, рекъл:

- Братя, защо се боите от тези зверове? Нима не знаете, че нашият Владика е силен да укроти яростта им, както я е укротил в Данииловата яма? Нима не помните думите на ангела, който ни обеща да бъде с нас във всички наши страдания и да ни охранява?

Когато Евстатий казал това, лъвовете се спуснали срещу мъчениците, но като се приближили до тях, се спрели и замахали с опашки като кучета, които познали господаря си, а Евстатий положил ръцете си върху главите им и като ги погалил, съвсем ги укротил. А мечките, като се сборили помежду си, се хвърляли една друга на земята и не се и

доближавали до светите мъченици. Народът, събрал се на зрелището, вдигал шум, при което езичниците крещели: “Те са магьосници и усмириха зверовете с магия!”. Християните възкликавали: “Велик е християнският Бог, Който загради устата на зверовете, за да не могат да вредят на светите Му раби!”.

Накрая царят отново наредил да затворят мъчениците в тъмницата и тук те повторно били утешени от явяване на ангела и подкрепени с мана.

По това време синът на царя - Максенций, тежко се разболял и царят, опечален и загрижен от болестта му, поверил мъчениците на никейския комит Антоний.

- Отведи християните в града си - казал той - и там ги застави да се поклонят на боговете, и ако те те послушат, изпрати ги с почести обратно тук, ако пък не те послушат, след като ги мъчиш дълго, ги заколи като диви зверове.

Комитът взел затворниците и се отправил с тях към Никея. Като се прибрал у дома си, той заварил жена си болна. Наредил да затворят мъчениците през нощта в тъмницата, а на сутринта наредил да ги доведат при него, седнал на съдийското място и като се обърнал към тях, казал:

- Младежи, силно съм обезпокоен за вашата съдба и много бих желал да ви помилвам и да ви отпратя при царя, за да получите от него всякакви почести. Доверете ми се като на свой приятел, послушайте ме и принесете жертва на боговете.

- Молим се на нашия Господ Иисус Христос - отвърнали светиите - Той да ни съхрани непорочни във вярата, на която ни е научил и за която сме готови да умрем, и да не допусне да отстъпим от Него и да паднем в погибелта, в която погивате вие.

Като чул това, комитът обезумял и наредил да ги окачат за нозете, надолу с главите, и да ги стържат с железни куки. Дълго време ги мъчили по този начин, кръвта им течала на потоци, парчета плът се отделяли от тялото им, костите се оголили... Накрая светиите гръмко викнали към Бога:

- Царю и Боже на вековете! Погледни от светото Си жилище към нас, Твоите недостойни раби, страдащи за Твоето свято име!

И на мъчениците била подадена невидима помощ свише, за да понесат мъжествено тези толкова жестоки мъки.

Като видял непобедимото търпение на страдалците, мъчителят заповядал да ги снемат и да ги отведат в тъмницата. Но от раните и от болките светиите не можели да вървят сами. Понесли ги и ги захвърлили в тъмница като някакъв товар. И отново, както и по-рано, им се явил Господен ангел, който сияел с голяма светлина, утешил ги с радостна надежда и изцерил раните им. И светиите прославили Бога, като казали:

- Слава на Тебе, Боже, за това, че не оставяш уповаващите се на Тебе и страдащите заради Теб! "Какво да възда(дем) Господу за всичките Му благодеяния към (нас)? Кой Бог е тъй велик, както Бог (наш)! Ти си Бог, Който прави чудеса".

Скоро мъчителят отново извел светите мъченици от тъмницата и заповядал да ги изправят пред него. Поставил пред тях идолите си и ги принуждавал да се поклонят на тези идоли, заплашвайки да накаже непослушанието им.

- Ако не изпълните царската заповед и не се поклоните на нашите богове - казал той, - ще ви предам на смърт чрез посичане с меч, а телата ви ще дам за храна на хищните зверове и птиците.

Но светиите в един глас отговорили:

- Не ще отстъпим от Христа, нашия Бог, и не ще се поклоним на скверните идоли, които са неми и глухи; имат очи, ала не виждат; имат уши, ала не чуват; имат уста, ала не говорят; имат нозе, ала не ходят. Подобни на тях да бъдат ония, които ги правят, и всички, които им се покланят.

При тези слова мъчителят изревал от гняв като лъв и наредил да изведат мъчениците извън града и да ги заколят с меч като диви животни, а телата им да захвърлят непогребани, за да бъдат разкъсани от зверовете и птиците. Повели светиите към мястото на смъртното наказание. На това място се намирала маслинова градина и мъчениците били привързани към дърветата, за да бъде извършено смъртното наказание над тях. В тази градина дошли двама близки приятели на светиите - християните Паладий и Акакий. Когато палачите искали да убият осъдените, двамата се хвърлили в нозете им, дали им много злато и ги умолявали да почакаят малко, докато побеседват с осъдените и чак тогава да пристъпят към изпълнение на смъртното наказание. Като взели златото, палачите малко се отдалечили от мъчениците, а Паладий и Акакий се приближили до тях, целунали ги с любов, горчиво заплакали и ги помолили да се помолят за тях. По време на предсмъртната молитва на светиите от небето бил чул глас, който ги зовял към вечния покой, и в същата минута те с радост предали душите си в Божиите ръце. А слугите на мъчителя, макар че видели, че мъчениците вече са умрели, понеже се боели от господаря си, изпълнили заповедта му над вече мъртвите: на свети Евстатий и Теспесий прерязали гърлата, а на Анатолий прободили ребрата, а после, когато умрелите вече лежали на земята, отрязали главите им и си тръгнали, като ги оставили непогребани. Тогава от небето слезли шестима ангели във вид на орли и кръжали над телата дотогава, докато Паладий и Акакий не ги погребали с чест.

В същия ден при заниз слънце комитът Антоний се разболял, а на сутринта първо умряла жена му, а после и самият той, като паднал върху тялото на жена си, в страдания изпуснал духа си. И ето, той се мъчи в ада, а светите страдалци се радват в Царството на Христа Бога. Нему слава во веки веков. Амин.

В памет на светите свещеномъченици Нирса и Иосиф († 343 г.)

Свети Нирса бил епископ в персийската земя и имал за свой сподвижник ученика си Иосиф. И двамата, като истински Христови раби, се боели от Бога, “Който сътвори небето и земята, морето и всичко, що е в тях”, стремели се към добродетелен живот, и изпълнявали закона Христов.

Като виждал добродетелния живот на ученика си и ревността му за славата на името Божие, свети Нирса го възвел в сан на епископ. Техните съотечественици - персите, които почитали слънцето като бог, се покланяли на огъня и се предавали на различни пороци. Като скърбели за заблудите им, светите Нирса и Иосиф започнали ревностно да се подвизават в полза на Църквата Христова. Укрепвани от Христовата благодат и от взаимна ревност, те обърнали мнозина езичници към вяра в Истинния Бог и ги научили на благочестие.

В това време Персийският цар Сапор повдигнал жестоко гонение срещу християните, заставяли ги да се покланят на слънцето и на огъня. Като чул, че епископ Нирса и Иосиф изобличават заблудите на персите и обръщат мнозина от тях към Христа, царят заповядал да ги хванат и да ги доведат при него.

Осемдесетгодишният старец се явил пред царя заедно със

своя ученик и сподвижник. На заповедта на царя да се поклонят на огъня или да се готвят за мъчения и смърт, светиите дръзновено отговорили:

- Царю, дори и да би могъл седем пъти да ни възкресиш след кончината ни, за да ни мъчиш отново, и с това не би ни отлъчил от любовта ни към Христа.

Като чул този отговор на светите изповедници, изпълнени с твърда решимост да пострадад за Христа, разгневеният гонител в същия час наредил да отсека главите им.

Така тези свети мъченици приели нетленни венци на небесата.

В памет на светите свещеномъченици Иоан, Саверий, Исаакий, Ипатий и другите с тях († 343 г.)

Светите мъченици Иоан, Саверий, Исаакий и Ипатий били епископи в различни градове на персийската земя.

Когато нечестивият огнепоклонник, персийският цар Сапор, принуждавал християните да се поклонят на слънцето и на огъня, тези светии укрепвали вярващите да бъдат твърди последователи на Христа и обръщали нечестивите перси към Христа. Изобличавали заблужденията на огнепоклонниците, като ги убеждавали, че слънцето и огънят не са богове, а са само творения, създадени за прослава на Твореца и за да служат на хората.

Когато слухът за учението им достигнал до цар Сапор, последният изпратил воини и свои велможи в градовете, където проповядвали светиите и заповядал да ги хванат.

Задържани, те без боязън се явили пред съда на самия цар.

Той се обърнал заплашително към тях и казал:

- Нима не ви е известно, че произхождам от боговете, моля се на слънцето и почитам огъня? А кои сте вие, че въставате против моите укази, унижавате слънцето и считате огъня за нищо?

Светиите единогласно изповядали вярата си в Единия Бог.

- Бог за наша полза е наредил да има слънце и огън - казали светиите. - А Истинният Бог е Един - Този, Който е сътворил всичко, и Нему Единия подобава поклонение и слава.

На това царят изкрещял:

- Кой Бог е по-славен от Ормузд или кой е по-страшен от Ариман? И кой може да се нарече мъдър човек, ако не се покланя на слънцето?!

От името на всички епископ Саверий отново потвърдил изповядването на вярата:

- Царю, ние не познаваме друг Бог, освен Този, Който е сътворил небето и земята, слънцето и луната и всичко видимо и невидимо; и вярваме в Неговия Син, наречен Иисус Назореец.

Тогава царят заповядал да бият светеца по устата и това било изпълнено с такава жестокост, че зъбите му изпадали. А царят насмешливо прибавил:

- Повикай Иисус да ти постави зъбите.

А когато Саверий за това нарекъл царя безбожник, бил бичуван до смърт и след това бил хвърлен в тъмницата. След това мъчителят извикал свети Исаакий и го попитал заплашително:

- И ти ли имаш същите мисли като Саверий, така че ще

трябва да пролея и твоята кръв?

Въодушевен от примера на твърдост и от изповядването на вярата на Саверий, свети Исаакий отговорил на царя така:

- Царю, нашето единомислие е висша мъдрост, която ти не можеш да постигнеш.

Раздразнен от твърдостта на християните, царят заплашил Исаакий, че ще му отреже езика, ако продължи с подобни изказвания. После царят преминал към втората част на обвинението на персийските магове против Исаак и поискал отговор, защо той строи християнски храмове?

На това Исаакий отговорил:

- Кога съм преставал да правя така, че да се слави името Божие и сред езичниците?

Тогава царят се обърнал към знатните граждани, които преди това, като видели жестокостта на царя, се отрекли от християнството. Той силно ги порицал и ги заплашил със смърт в случай, че се върнат към християнската вяра. Заклел се, че докато царува, не ще търпи в царството му да има и един християнин. След това заповядал на треперещите от страх отстъпници да убият Исаак с камъни. И самите велможи вероотстъпници убили с камъни своя епископ в лагера извън града.

След това всички перси, особено знатните граждани и началниците, се въоръжили против християните. Така Селевкийският епископ Иоан, измъчван в тъмница при замъка Бет - Хасцит, бил умъртвен по заповед на Гадиабския началник. И един друг Исаак - презвитер на село Гулсала, бил убит с камъни.

А изповедникът Саверий след два дни умрял в затвора от

понесените изтезания. Когато доложили за това на царя, той, поради злобата си, не повярвал на това известие и заповядал да отсекаат главата на умрелия и да му я представят.

Въпреки вероотстъпниците - велможи на цар Сапор, уплашени от жестокостта му, мнозина християни от миряните се оказали твърди във вярата и по примера на своите пастири твърдо отивали на мъчения за Христа.

Така Азат, евнух на Гадиабския наместник, бил заведен заедно с други християни в капището, където персите принасяли жертви. Но възпитан от детството си в християнство, той заедно с останалите вярващи изобличил нечестивците и отказал да участва в жертвоприношения на слънцето, знаейки, че езичниците принасят жертви на бесовете, а не на Бога.

Заради това ги предали на различни изтезания.

След това Азат бил удавен от ръцете на един вероотстъпник. Заедно с него бил мъчен и убит и Сасоний.

На един християнин, на име Авраам, му извадили очите с нажежени гвоздеи, от което той умрял след два дни в големи мъчения, като не преставал да призовава името Христово.

Персите закопали християнина Симеон в земята до гърдите и проболи със стрели останалото над земята тяло.

По време на същото гонение в персийската земя просияли с мъченически венци и много жени и девизи християнки, които подражавали на споменатите свети мъже в любовта към Христа.

Така девиците Текла и Анна, благородната жена Богута, Мамия, Татона, Мама и Нина, и много други, които безстрашно изобличили нечестията на персите и жестокостта

на гонителя, били посечени с мечове. От земята, напоена с кръвта на тези мъченички, израснала целебна смокиня, като че в изобличение на гонителя. След известно време еретиците манихеи, като не могли да търпят това чудо, чрез което самата земя свидетелствала за правата вяра на изповедничките Христови, отсекли до корен тази смокиня; но за това били наказани с жестока болест.

Така и в персийската земя Господ въздигнал многочислен сонм мъченици и изповедници, които приели страдания за Христа.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}